

[Villemoes.]

direkte Skatter fortsat skal opkræves, kan ikke begrundes med, at Pengene skal anvendes til de to Formaal, som Loven af 27. Marts d. A. tog Sigte paa. Det har den højtærede Finansminister selvsagt heller ikke gjort gældende. I de Bemærkninger, der ledsagede Lovforslaget, da det for nogle Dage siden blev fremsat i det andet høje Ting, hævder den højtærede Finansminister derimod, at det som Følge af Statens Indtægtsbehov vil være paakrævet, at en Forlængelse af de nye Afgifter og af de Forhøjelser af bestaaende Afgifter, som indeholdes i Loven af 27. Marts, finder Sted, og det har den højtærede Finansminister for et Øjeblik siden gentaget fra denne Talerstol.

Mit Parti er heller ikke i Tvivl om, at Statskassen er nødsaget til at bruge mange Penge i den kommende Tid. Det fremgaar for øvrigt til Overflod af Finanslovsforslaget for Finansaaret 1. April 1941—31. Marts 1942, hvorefter f. Eks. blot de Udgifter, som Arbejds- og Socialministeriet har at udrede, beløber sig til omkring 224 Mill. Kr., hvoraf største Delen medgaar til Tilskud og Understøttelser — en ret betragtelig Del af Finanslovens 590 Mill. Kr. Desuden maa man formode, at Tillægsbevillingsloven, naar den fremkommer, ikke just vil blive, hvad man kalder Morskabslæsning.

Mit Parti er klar over, at der bør være System og Orden i Statens Regnskaber, i Statens Indtægts- og Udgiftsbudgetter, men jeg kan ikke afholde mig fra at fremhæve, at de økonomiske Vanskeligheder, som denne Tid bringer os, jo er — det erkendes fra alle Sider — af en højst ekstraordinær Art. Med de mange overordentlig høje Skatter, som vi har, baade direkte og indirekte, bør man derfor udvise den yderste Forsigtighed med Opkrævning af nye Skatter, navnlig naar disse nye Skatter rammer ogsaa de mindst modstandsdygtige i vort Samfund. Det er oplyst af den højtærede Finansminister, at der kan regnes med Balance i Statshusholdningen for indeværende Aar. Det er klart, at hver Dag kan bringe nye Overraskelser, og derfor kan man ikke være fuldstændig sikker paa noget, men kommer der ikke særdeles store Overraskelser, vil der altsaa være god Grund

til at tro, at der kan regnes med Balance i Statshusholdningen for indeværende Aar, og vi haaber jo ikke, at disse uforudsete Ting skulde indtræffe og komme til at spille ind paa en saadan Maade, at Forholdene forrykkes.

Jeg kan om selve det Skatteudskrivningsprincip, som er nedlagt i Lovforslaget — og Hovedprincippet er jo overført uforandret fra den hidtil gældende Lov —, henviser til mine Udtalelser paa mit Partis Vegne her i Salen den 27. Marts i Aar. Jeg begrundede dengang ret udførligt Venstres Modstand mod det Lovforslag, der da blev vedtaget, og jeg kan sige rent ud, at vort Syn ikke i Mellemtiden har forandret sig; men vi maa selvsagt som alle andre erkende, at saare meget er ændret i den mellemliggende Tid. Vi erkender ogsaa, at den Undertagelsesstilling, der ifølge Lovforslagets § 53 nu gives de mindst bemidlede Familier med Børn derved, at der kan udstedes Købekort paa 10 Kr. pr. Barn under 15 Aar, er en Forbedring i Forhold til den nugældende Lov. Det samme gælder en Række andre Ændringer, som tilsammen medfører store Forbedringer i den nugældende Lov og til lige i Lovforslaget, som det for nogle Dage siden blev fremsat i det andet høje Ting. Jeg vil nævne dette, at de berømte, eller skal vi sige berygtede 11,1 pCt., som jeg ogsaa havde Lejlighed til at omtale ved Behandlingen af den nugældende Lov, nu nedsættes til 10 pCt. Det skal indrømmes, at en Skat kan være lige usund eller uretfærdig i og for sig, hvad enten den er paa 11,1 eller kun paa 10 pCt., men det er efter min Mening alligevel af mange Grunde at foretrække, at den Afgift, det her drejer sig om, nu bliver nedsat til 10 pCt.

At Handelsstanden, baade Engroshandelen og Detailhandelen, vilde have hilst med Glæde, hvis Loven kunde være bortfaldet nu med Udgangen af Oktober Maa-ned, er indlysende, særlig i Betragtning af, at Udviklingen mere og mere gaar i Retning af at gøre dem, der har med Handel og Omsætning at gøre i dette Land, til Skatteopkrævere. Det er ingen lille Byrde, man paa-lægger Sælgerne. Men naturligvis er den allertungeste Byrde den, man lægger paa Køberne, paa Forbrugerne. En Skattelov er aldrig populær, i hvert Fald ikke hos dem, der skal betale, men jeg tør nok sige, at